

щѣше отъ силния напоръ. Моряцитѣ свиха бързо платната. Пжтуването спрѣ. Корабътъ се оттегли на тихо въ островъ Наксось.

Ариана, изморена отъ дългия пжтъ, си почина тукъ. Тя бѣше капнала за сънь, затова заспа веднага.

На другия день бурята спрѣ. Морето бавно затишна. Грѣйна топлото южно слънце. Моряцитѣ се окуражиха и взеха да се стѣгатъ за пжтъ.

Понеже умразата между критянитѣ и атинянитѣ бѣше голѣма, Тезей знаеше добре, че не може да отведе въ никой случай жена отъ Критъ въ своето отечество. Следъ дълга борба съ себе си той реши да изостави заспалата Ариана на острова и да се завърне въ отечеството си самъ съ другаритѣ си.

Когато се събуди, Ариана потърси съ очи Тезея, ала видѣ, че на острова нѣма жива душа и че е съвсемъ сама. Корабътъ бѣше изчезналъ вече отъ хоризонта. Струваше ѝ се, че още спи, и че сънува. Ала когато разбра истината, тя се втурна изумена къмъ брѣга, тичаше като луда по различни посоки, скубѣше коси, протѣгаше ржце къмъ небето, чупѣше прѣсти, гледаше съ разплакани очи буйнитѣ вълни и лѣеше горчиви сълзи.

За щастие по това време край острова мина корабътъ на Бакхуса. Той се връщаше отъ далечното си пжтешествие до Индия. Когато чу отчаянитѣ писъци на изоставената, Бакхусъ спрѣ кораба си до острова и слѣзе на брѣга. Съ нѣжни и ласкави думи той стопли сърдцето на хубавата девойка. Ариана му се довѣри и започна да го слуша съ удоволствие. Тя се успокои. Не се мина много и тя се почувствува добре при Бакхуса. Той се ожени за Ариана и тя забрави Тезея.